

Прѣди обаче да пристигне тукъ, той се научи за едно, още по-печално събитие. Никополъ бѣ падналъ въ руски рѣцѣ и гарнизона му бѣ вземёнъ въ плѣнъ.

Ако прѣдложенията, които Османъ-паша бѣ направилъ още прѣзъ м. юни бѣха се удобрили, и ако въ онова врѣме му бѣха разрѣшили да напустне Видинъ съ 12-тѣ си баталиони, като оставеше само нѣкои малки отряди въ Ломъ-Паланка и Рахово, той щѣше да стигне на врѣме за да се присъедини къмъ Никополскитѣ войски, които, въ такъвъ случай, не щѣха да паднатъ въ плѣнъ. Съ тѣхъ заедно щѣше да се образува една армия отъ 40 баталиона; тѣжката крѣпостна артилерия, както и продоволственнитѣ припаси и муниции отъ всѣкакъвъ видъ, находящи се въ Никополъ, щѣха да бѣдатъ избавени и оползотворени.

Руситѣ не бѣха още развърнали всичкитѣ си сили въ Бѣлгария; дѣсното имъ крило и отстъпателната имъ линия се намираха още безъ никакви прикрития; ако Източната армия бѣ тръгнала въ това врѣме безъ да се бави противъ тѣхното лѣво крило, прѣзъ Бѣла, шансоветѣ за сполука бѣха многобройни; Османъ пашовия планъ обаче не се взе въ внимание, защото се бояха да не би ромѣнскитѣ войски да прѣминатъ Дунава при